

Kaj meni mar?

Ko so v Saint-Louis v Združenih državah Severne Amerike ustanovili društvo treznosti, se je obrnil predsednik tega društva s prošnjo, da društvo podpira, tudi na gospoda Rossbury, bogatega posestnika blizu mesta. Odgovor pa ni bil preveč prijazen, in na pripombo, da je prav, če se pijančevanje omeji, je rekel Rossbury kratko: »Kaj to meni mar!«

Čez nekaj dni se je peljal ta gospod dobre volje na kolodvor, ženi in hčerkama naproti. Vračale so se iz zabavnega potovanja. Krasni konji, elegantna kočija in misel na neko novo dobičkonosno podjetje je še povečala gospodovo dobro voljo. Ko so se konji ustavili, je gospod zapazil, da so ljudje na kolodvoru nekam vznemirjeni, in slišal je besede: »Vlaka trčila, velika nesreča!«

»Tu se steka petindvajset prog,« dé sam pri sebi. »Če se je kaj zgodilo, ni, da bi se moralo ravno na Mississippi-progi.« A bil je le nemiren. Zato stopi k postajnemu načelniku in ga vpraša, kje se je zgodila nesreča. Zelo se prestraši, ko izve, da ravno na Mississippi-progi, le nekaj milj od tu.

»Petsto dolarjev dam za lokomotivo, da me potegne do kraja nesrečel«, zakliče gospod Rossbury. Načelnik zmigne z ramama: »Obžalujem!«

»Tisoč dolarjev!«

»Tudi za deset tisoč se ne morete odpeljati tja. Ni prav nobene proste lokomotive. Potrpite! Zdravniki in strežnice so že tam. Kar je mogoče storiti, se bo storilo.«

Bled in z grozo v srcu je hodil gospod Rossbury po peronu. Pol ure se mu je zdelo večnost. Končno je le pripihal zaželeni vlak. Tovorni vagoni so bili postali mrliški vozovi. Njegova žena in starejša hčerka sta bili mrtvi. V drugem vozu je ležala mlajša hči težko ranjena. In kaj je bilo vzrok velikanski nesreči?

Premikač je bil izpil par kupic žganja preveč, pa se je upijanil.

